

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2180/2024
12.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Ирена Вуковић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Димитријевић, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа „Пошта Србије“, РРЈ „Крагујевац, Јагодина, Крушевац“, са седиштем у Крагујевцу, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3701/23 од 13.02.2024. године, у седници одржаној 12.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3701/23 од 13.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 910/22 од 03.07.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је решење о престанку радног односа Јавног предузећа „Пошта Србије“, РРЈ „Крагујевац, Јагодина, Крушевац“, број ...-.../... од 19.07.2022. године, незаконито и да не производи правно дејство. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3701/23 од 13.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда је потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је на ревизију тужиоца благовремено одговорио.

Врховни суд је испитао побијану одлуку на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), и утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог као послодавца на одређено време, а због извршења одређеног посла по уговорима које је предузеће закључило са пословним партнерима, и то на основу уговора о раду број ...-.../... од 19.10.2021. године у периоду од 20.10.2021. године до 19.01.2022. године, као и на основу уговора број ...-.../... од 10.01.2022. године у периоду од 10.01.2022. године до 19.07.2022. године, распоређен на пословима Тужилац је 12.07.2022. године туженом предао потврду о наступању привремене спречености за рад почев од 12.07.2022. године надаље, без навођења времена очекиваног трајања привремене спречености за рад до 30 дана, коју је тужени навео у својим књигама и потврдио пријем ове потврде уз констатацију да тужиоцу боловање неће бити плаћено јер није доставио потврду о очекиваном трајању привремене спречености за рад. Тужени је дана 19.07.2022. године, донео решење о престанку радног односа број ...-.../..., у коме је констатовано да тужиоцу ангажованом на одређено време код туженог за обављање послова ..., радни однос престаје и отказује се уговор о раду број ...-.../... од 10.01.2022. године, истеком рока на који је заснован, те да запослени престаје са радом 19.07.2022. године. Ово решење достављено је тужиоцу дана 26.07.2022. године.

Полазећи од утврђене чињенице да је тужилац по уговору од 10.01.2022. године, код туженог као послодавца био у радном односу на одређено време, у периоду од 20.01.2022. године до 19.07.2022. године, по схватању нижестепених судова, решење о престанку радног односа због истека рока на који је радни однос заснован у складу је са законом, због чега је применом одредбе члана 175. тачка 1. Закона о раду тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови правилно су применили материјално право приликом одлучивања о законитости оспореног решења о престанку радног односа тужиоца код туженог.

Наиме, приликом закључења уговора о раду на одређено време сагласно одредби члана 37. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/2005, 61/2005, 54/2009, 32/2013, 75/2014 и 113/2017) дан престанка радног односа унапред се утврђује као календарски датум, односно може бити везан за протек одређеног броја дана, недеља, месеци или година од закључења уговора или од неког другог момента, а могуће је и да трајање уговора буде само релативно одређено, тј. везано за наступање одређене чињенице. У сваком случају, то време је унапред одређено у зависности од циља због којег се уговор о раду на одређено време и закључује, а то је задовољење привремених потреба послодавца за радом запосленог. Због тога, престанак радног односа на одређено време истеком рока на који је заснован јесте престанак радног односа вољом његових субјеката који су већ приликом заснивања радног односа изразили вољу да његово трајање буде ограничено. У складу са тим, одредба члана 175. тачка 1. Закона о раду прописује да радни однос престаје истеком рока за који је заснован.

Код чињенице да је уговором о раду на одређено време од 10.01.2022. године рад тужиоца код туженог био ограничен на период од 20.01.2022. године до 19.07.2022. године, решење о престанку радног односа које је донето истеком рока 19.07.2022. године за који је уговор о раду заснован, а из ових разлога, у складу са је са Законом.

Неосновано тужилац истиче да је решење о отказу незаконито јер је донето противно одредби члана 183. тачка 1. Закона о раду. Наиме, наведеном одредбом прописано је да се оправданим разлогом за отказ уговора о раду у смислу члана 179. овог закона (који прописује разлоге за отказ уговора о раду), не сматра привремена спреченост за рад услед болести, несреће на раду или професионалног обољења. Међутим, тужиоцу радни однос није престао из разлога прописаних одредбом члана 179. Закона о раду који прописује постојање разлога за отказ који се односе на радну способност запосленог и његово понашање, већ му је радни однос престао истеком рока за који је заснован, што је побијаним решењем само констатовано сагласно одредби члана 175. тачка 1. Закона о раду.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић